

เกี่ยวก้อย

บทที่ 17

หลายวันต่อมา บุ่งก็บอกฉันว่าเธอบอกเลิกไม่ไปไหนมาไหนกับสินมนัสอีกแล้ว สีหน้าท่าที่เธอสดใสมีความสุขไม่คล้ายคนอกหักเลยสักนิด ฉันถามว่าเธอไม่เจ็บปวดเลยหรือ

“ไม่เลย ทำไมต้องเจ็บล่ะ”

นี่คงเป็นเพราะว่าเธอมีพ่อแม่และพี่ชายที่รักเธอเป็นที่สุดกระมัง จึงคล้ายกับว่าเธอมีเกราะต้านทานต่อความเจ็บปวดที่มีประสิทธิภาพสูง นี่แหละข้อดีของการมีครอบครัวที่อบอุ่น เรื่องร้ายๆ ภายนอกเข้ามาทำอันตรายได้ยาก

เธอขยายว่า “ฉันพบใครคนหนึ่ง..... พี่กรเป็นนักเรียนแพทย์”

อ้อ เรื่องเป็นอย่างไรเอง ฉันไม่แปลกใจเลย ที่คนน่ารักอย่างbungก็จะมีใครมาชอบพอ

“เขาเป็นเพื่อนของพี่bungหรือ”

เธอหัวเราะรีน ประกายตาสุกใส “มาย้าย.....”

“ถ้าฉันเขาเป็นพี่ชายของเพื่อนคนไหน”

“เขาไม่ใช่เพื่อนของใครที่ฉันรู้จักมาก่อนเลยจ่ะ”

สีหน้าฉันทำให้เธอต้องรีบอธิบาย

“คือมีเพื่อนคนไหนก็ไม่รู้ โทรศัพท์มาชวนให้ฉันไปงานปาร์ตี้ฉิ่งๆ ชวนพวกผมทองไป แต่ก็ไม่พบคนรู้จักเลย... แล้วในงานนี้เองที่ฉันพบพี่กร เขาเท่มาก...เป็นขวัญใจในงานนี้ แต่ก็มีน้ำใจเข้ามาดูแลทำให้พวกเราหายเก้อ โทรศัพท์มือถือของฉันทาย แล้วเขาก็บังเอิญหาเจอก็เลยนัดกันเอาโทรศัพท์มาคืน แล้วหลังจากนั้นเขาก็โทรมาคุยด้วย...”

ฉันไม่ชอบเรื่องที่ไต่ยินเลย “แล้วเธอก็คุยกับเขาหรือ”

“คุยซิ ก็เขาดูดีออกจะตาย”

เธอบรรยายด้วยความชื่นชมว่า เขา “ดูดี” ยังไงบ้าง

“เขาหล่อเซียวละ บุคลิกดีมากเลย สุภาพมากมาก เสียงก็เพราะอายุมากไปนิดสำหรับการเป็นนักศึกษา แต่ว่าเป็นเพราะเขาเคยเรียนอย่างอื่นมาก่อนจะสอบเข้าเรียนแพทย์ได้”

สีหน้าท่าที่ฉันไม่ชื่นชมค่อยตาม ทำให้bungก็ตำหนิว่าฉันซีระแวงไม่ยอมไว้ใจใคร เธอคิดว่าฉันหวังไม่ยากให้ใครมาเกี่ยวข้งกับเธอซึ่งก็เป็นความจริงทีเดียว

“แล้วไปไหนมาไหนด้วยกันหรือยัง”

“ยังไม่ได้ไปไหนหรอก แค่ทานข้าวด้วยกัน ฉันทชวนเพื่อนๆ ไปด้วยทุกครั้ง”

“แล้วคุณพ่อคุณแม่กับพี่bungว่ายังไงบ้าง”

“แหม ก็เพิ่งคบกัน ยังไม่มีใครที่บ้านรู้เลย แต่ว่าผมทอง ดลใจกับทัศนาก็ชอบพี่กรกันทุกคนนะ เชื่อซิว่าถ้าต๋อยตั้งได้พบพี่กรก็จะต้องชอบ”

“แหม bung ก็ พี่กร คนนี้อาจจะมีคู่รักอยู่แล้วก็ได้ หรือไม่มีปัญหาอะไรสักอย่าง คนดีพร้อมสมบูรณ์แบบ คงไม่หัวใจยังว่างจนมาเจอเธอหรอกนะ”

เธอหัวเราะเขินๆ “ต๋อยตั้งเนี่ย ไม่รู้จักคำว่าบุพเพสันนิวาสหรือ ผมทองยังบอกว่าใช่เลย”

นั่นมันโลกของความฝันไม่ใช่ความจริงสักหน่อย

ฉันกลัวว่าถ้าพูดต่อไปเธอจะไม่พอใจก็เลยได้แต่เงียบ

วันต่อมาbungก็ติดต่อมาหา “ต๋อยตั้งอยากเห็นพี่กรใช่ไหม วันนี้พวกเราไปทานอาหารญี่ปุ่นกัน ต๋อยตั้งไปด้วยนะ”

กร เป็นชายหนุ่มรุ่นพี่ชายใหญ่ที่มีรูปร่างหน้าตาและท่าทีที่ดีทีเดียว รูปลักษณ์เขาเฉียบคมกว่ากฤดาการ ทั้งรสนิยมยิ่งเลิศหรูไปกว่าสินมนัส

เขาขับรถยนต์คันโก้ สวมใส่เสื้อผ้าประณีต ไข่ขาวของที่ดูดีมีแบรนต์
 อย่างที่คนอย่างฉันไม่อาจคิดถึง ประกาศตัวเองว่าเป็นลูกผู้ดีมีเงินอย่าง
 เต็มที่ สีหน้าท่าที่เขาไม่หลุกหลิกกรู้มกรึ่มอย่างสิ้นมนัส ทั้งความหนัก
 แน่นจริงใจก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าพี่ชายของฉันและพี่ชายของบุงกี

เขาสุภาพ ดูเป็นสุภาพบุรุษที่สมบูรณ์แบบ

กร ดูแลสาว ๆ ทุกคนอย่างดี แต่สีหน้าท่าทางสารภาพให้ทุกคน
 รู้ว่าเขาสนใจบุงกีที่สุด เธอเองหน้าใสมีความสุข دلใจ ถมทอง และ
 ทศริน ก็ชื่นชอบยอมรับเขากันทุกคน

แต่ทำไมไม่รู้ ฉันรู้สึกไม่ค่อยโปร่งใจ

บุงกีรู้ว่าฉันไม่ค่อยตาม พอฝ่ายนั้นลุกไปคุยโทรศัพท์ที่ดังเรียก
 มา เธอก็ถามฉัน “ต้อยตึงคิดว่าพี่กรเป็นยังไง”

ฉันตอบว่า “บุงกีอย่าเทใจหมดนะ เธอต้องเผื่อใจไว้บ้าง”

เพื่อน ๆ เธอกล่าวหาว่าฉันพูดอย่างนั้นเพราะอิจฉาบุงกี

ฉันไม่สนใจ “แล้วคุณพ่อคุณแม่กับพี่บุงกียังไง”

“ฉันยังไม่ได้พาพี่กรไปที่บ้านเลย”

ถมทองสวนว่า “ถึงพาไปก็คงไม่มีปัญหาหรอก คุณพ่อคุณแม่
 กับพี่บุงกีไม่จิตใจคับแคบเหมือนต้อยตึง”

ลำพังบุงกีคนเดียวคงไม่ถือสาหาความกับฉัน แต่เพราะว่าเพื่อน ๆ
 ของเธอโดยเฉพาะอย่างยิ่งถมทองซึ่งไม่เคยเป็นมิตรกับฉันเลยคอยเป่าหู
 ให้ร้าย เธอก็เลยเผลอมองฉันอย่างคลางแคลงใจ

เธอก็ถามฉันอย่างตัดพ้อต่อว่า

“ทำไมเธอถึงไม่ชอบพี่กร”

ฉันไม่มีคำตอบ แต่ก็ไม่ปฏิเสธความเข้าใจของเธอ

บุงกีคงไม่อยากเสียความรู้สึกดี ๆ เรื่องพี่กรคนนี้กับฉันอีก เธอ
 ห่างหายไป ฉันเองก็วนเวียนอยู่กับเรื่องของตัวเอง แล้วยัง...เจ้าผีร้าย...
 พ่อเลี้ยงที่เคยเคียดแค้นคุกคามก่อความทุกข์ทรมานให้ในวัยเยาว์ หลายปี
 มานี้ กรรมตามสนองให้เขาต้องนอนเจ็บป่วยทรมานทุกข์ทรมาน พอลุกขึ้น
 เดินกระยองกระแ่งได้ไม่กี่วันก็กลับล้มหมอนนอนพุงอีก และตามเคย
 เขาโอดครวญขอให้ป่าเหลยส่งให้ฉันไปปรนนิบัติดูแล

ฉันจะเลี้ยงก็ได้ แต่ว่าฉันก็ไป

ฉันไม่เคยซ้ำเติม และแม้จะไม่มีแก่นใจนัก ฉันก็เป็นพยาบาล
 ที่ดีหากเปรียบเทียบกับอาแสง ที่เป็นภรรยาคนสุดท้ายของเขาเอง

“ต้อยตึงมาช่วยดูพ่อเขาหน่อยเถอะ อาต้องไปทำงานไม่ว่างเลย”

เธอพยายามผลักภาระตลอดมา บางทีก็พูดดี บางทีก็ขู่เข็ญทวงบุญ
 ทวงคุณ “นี่พ่อเขาเลี้ยงดูเรากับแม่มานะ ตอนนั้นทำไมใจดำปล่อยให้
 เขาอนเจ็บคนเดียว”

ก็เธอเองที่เป็นภรรยาไซ้ใหม่ ที่เคยตีเขาด้วยไม้หน้าสามจน
 กระดูกหน้าแข้งร้าว แล้วตบตีเขาบ่อย ๆ รวากับเป็นถุงทรายทิ้ง ๆ ที่
 นอนแน่นร่องให้อยู่บนเตียง

ฉันไม่เคยยืมจริง ๆ ให้คนบ้านนี้เลย ทำหน้าที่เหมือนหุ่นยนต์
 ที่ขุ่นมัวทำให้อาแสงไม่พอใจ แต่ก็ไม่กล้าออกฤทธิ์เพราะกลัวว่าลูกเลี้ยง
 จะตอบกลับ แล้วยังกลัวว่าฉันจะไม่มาดูแลคนป่วยแทนเธอ

มีบางครั้งที่พ่อฉันรู้สึกเวทนาชายวัยกลางคนที่หมดสภาพก่อน
 เวลาอันสมควรขึ้นมา คำพูดทวงบุญทวงคุณของเขาก็ทำให้ฉันโกรธวูบ ๆ
 ฉันกำลังอดทนป้อนข้าวป้อนน้ำให้ เขาก็โอดครวญขึ้น “แกควรจะมา
 อยู่คอยดูแลฉันนะต้อยตึง ฉันหาเลี้ยงแก่กับแม่แกมา ถ้าไม่มีฉัน
 แกก็มิวันนี้ไม่ได้ แกต้องรู้จักกตัญญูนะ ถึงจะเรียกว่าเป็นคน”

ฉันจ้องหน้าเขาอย่างขุ่นเคือง หากอยู่ตรงนั้นนานอีกนิดฉันคง
 เผลอทำร้ายเขาด้วยความโกรธและความแค้นที่พลุ่งพล่านขึ้นมา ฉัน
 ลุกเดินหนี ปล่อยให้เขาร้องเรียก ร้องดำ ตามด้วยร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ
 ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

ฉันจำวันในวัยเยาว์ได้แม่นยำ เวลามาได้ที่ เจ้าผู้ชายตัวโตที่เป็นใหญ่ในบ้านก็ร้องเพลงครึกครื้น เขามักจะหันมาคว้าตัวเด็กหญิงที่เป็นลูกเลี้ยงไปหยอกเข้าแรงๆ เธอลัวจับใจ... แต่จำต้องฝืนหัวเราะ

แล้ววันร้ายคืนร้าย เขาก็จับเธอคว้าหน้าครางไว้ด้วยท่อนขาและมือที่ทรงพลัง ฉันจำความตระหนกตกใจ ความรู้สึกหวาดกลัวอย่างที่สุด เมื่อบุหรืร้อนๆ จิ้งมาได้ดี เสียงหัวเราะในลำคอครีตคราดสลับกับเสียงขู่คำรามของเขาไม่ผิดกับเสียงของปีศาจร้าย “อย่าร้องนะ ถ้าร้องฉันจะตีแม่แก” ฉันถูกเขาบังคับให้อดทนต่อความรู้สึกเจ็บปวด...! ร่างเล็กๆ ของเด็กหญิงที่ไร้ทางต่อสู้ ตระหนกตกใจเกร็งกระดูก เสียงร้องให้ที่ถูกพยายามกลืนกลั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เขาพึงพอใจ

ฉันนึกถึงคนที่ เป็นพี่ชาย จำได้ว่า พี่เคยเห็นฉันถูกกอดนอนว่า จะทำร้าย จึงกระโดดเข้าล็อกคอพ่อเลี้ยง แต่ถูกตบที่เดียวเด็กชายก็กระเด็นไกล

“มึงอย่าเข้ามา ไม่อย่างนั้นจะโดนหนักกว่านี้ทั้งดู”
พอมันลุกจากไป พี่ชายก็เข้ามากอดปลอบให้หยุดร้องให้
บางทีก็ชักชวน... “เกี่ยวก้อยกัน... มาเร็ว... นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้ให้สัญญาใจจะไม่จากกัน นิ้วก้อยเกี่ยวรักสมครสมาน เราจะรักกันนานเท่านั้น...”

ครั้งเขาหนีออกจากบ้านหายไปเฉยๆ ฉันก็รู้สึกถึงความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ แม่ร้องให้ทุกวันอยู่นานทำให้ความรู้สึกของเด็กหญิงคนนั้น ยิ่งแยะ.....

เสียงร่ำไห้ของพ่อเลี้ยงขาดหาย ฉันอยากเห็นเขาตาย...แต่เขาก็แค่หลับ... แล้วอีกสักครู่ก็จะตื่นขึ้นมารับความทรมานต่อไป

ฉันคิดถึงกลดจนต้องหันหาโทรศัพท์ ไม่ได้ใช้โทรศัพท์พกพา เพราะแบตเตอรี่เริ่มอ่อน ฉันตัดสินใจที่จะบอกเขาเรื่อง “เจ้าผีร้าย”

“พี่กลดกำลังยุ่งอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ยุ่งหรอก... ประเดี๋ยวนะ...”

เสียงที่ดังแทรกบอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้ยุ่งคนเดียว แต่อีกครู่หนึ่งเสียงแทรกก็หายไป ทำให้เดาได้ว่าเขาเสียงออกมาจากกลุ่มผู้คนที่กำลังพั่วพัน เสียงถามกระตือรือร้น “มีอะไรหรือ”

“ไม่มีอะไร ฉันแค่...” ฉันหยุดพูดไปนาน

“กำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน”

ฉันหัวเราะขึ้นๆ “ทำสิ่งที่ไม่อยากทำ อยู่ที่ที่ไม่อยากอยู่”

เสียงถามอ่อน “อยากจะทำอะไรหรือเปล่า พรุ่งนี้พบกันดีไหม ตอนนี้มีธุระชนิดหน่อย”

“ถ้า... ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร”

“ไว้พรุ่งนี้นะ”

“ไม่... ไม่เป็นไร” ฉันเกิดไม่แน่ใจตัวเองขึ้นมา

“ต๋อยต๋อง.....” เสียงเรียกอ่อนเต็มไปด้วยความห่วงใย

น้ำตาฉันไหลออกมา ฉันคิดถึงคนที่ เป็นพี่ชายจับใจ เดียวนี้เขาอยู่ตรงไหนแล้วไม่ใช่หรือ และเขาจะอยู่อีกนานเท่าไร ทำไมฉันไม่จับเขาไว้ให้แน่นๆ งานที่เขาทำเป็นงานดีหรือเปล่า มีอะไรใหม่ที่จะพรากเขาไปอีก อาจเป็นความตาย... หรือว่าคุกตะราง...

เสียงฉันสั่น “แล้ว... แล้วค่อยเจอกันนะ...”

“เดี๋ยวซี”

“ต๋อยต๋องไม่ได้มีธุระอะไร แล้วค่อยคุยกันวันหลัง”

“ตกลง เมื่อไหร่ก็ได้”

ฉันวางโทรศัพท์

ไม่คิดว่ากลดที่ใส่ใจและเป็นห่วงได้บันทึกหมายเลขไว้.....